

Христо Ботъовъ.

Мих. Теофиловъ.

Въ Алтънъ-Калоферъ.

На връхъ коледа въ 1847 г. въ балканския градецъ Калоферъ стана едно събитие, което развълнува душитѣ на тогавашнитѣ чорбаджии и раздвижи устата на старитѣ баби — вещици и клюкарки: на учения даскалъ Ботю Петковъ се роди момченце. Рожба като рожба, но рожбата на даскалъ Ботя сѣкашъ не бѣше обикновено момченце, а нѣкакъвъ новъ Христосъ, новъ спасителъ на човѣчеството. И хукватъ стари баби къмъ колибата на новия Витлеемъ, хукватъ като старитѣ звѣздобройци, да му принесатъ не злато, ливанъ и смирна, а погачи и краваи, да поразгледтъ и поразпитатъ, та да има послѣ що да разносятъ по кжщи и сокаци, по черкви и мегдани:

— Мари, ти ходи ли да видишъ рожбата на даскалицата? — Ще стане като баща си вироглавъ — говори една.

— Ами, ами: хаирсѣзинъ ще излѣзе — крушката не пада по-далечъ отъ корена . . .

— Ами вие чухте ли какво разправя стариятъ чобанинъ Грждъ Колю? — Тая нощъ гледалъ той небето: ни звѣздитѣ били звѣзди, ни ралицата, ни керванжийката; че и облацитѣ не приличали на облаци, а сѣкашъ нѣкакви луди харамии — пжтници,